

חג השבועות

חג השבועות חל בדיוק חמשים ימים אחרי פסח, והוא נקרא כך כי סופרים שבועה שבועות מפסח עד שבועות. בחג זה חוגגים את קבלת התורה בהר סיני ולכן החג נקרא גם חג מתן תורה. נהוג לאכול מאכלי חלב בשבועות, כמו גבינות ועוגות גבינה. מנהג נוסף הוא לקנש את הבית והסביבה בענפים ירקים ובפרחים, זכר למעמד הר סיני שהתקנש בירק. רבים נוהגים ללמד תורה כל הלילה בחג זה, במנהג הנקרא "תקון ליל שבועות". בחג השבועות נהוג גם לקרוא את מגילת רות, המספרת על

דבקוּתה של רות המואביה בעם ישראל
ובאמונתו, וקבלתה את התורה מרצון,
בדומה לעם ישראל בהר סיני.

הַחֶלֶב

הַחֶלֶב הוּא נוזֵל לָבֵן הַמֵּיצָר עַל יְדֵי פָרוֹת, כְּבָשִׁים וְעֵזִים. הוּא מְכִיל חֶלְבוֹנִים, שְׁמָנִים, וִיטְמִינִים וּמִינֵרָלִים חֲשׂוּבִים כָּמוֹ סִידָן הַחֵיוֹנִי לְבִגִּית עֲצָמוֹת חֲזָקוֹת וְשָׁנִים בְּרִיאוֹת. מֵהַחֶלֶב מְכִינִים מוּצָרִים רַבִּים כָּמוֹ גְּבִינָה, יוֹגוּרֵט, חֶמְאָה וּגְלִידָה. בְּיִשְׂרָאֵל מֵיצְרִים כְּמִלִּיאָרְד לִיטֵר חֶלֶב בְּשָׁנָה, וְהַפָּרָה הַמִּמְצָעֶת נֹתֶנֶת כְּשִׁלּוֹשִׁים לִיטֵר חֶלֶב בְּיוֹם. בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת יֵשׁ מִנְהַג לֶאֱכֹל מֵאֲכִילֵי חֶלֶב, זֵכֶר לַתּוֹרָה שֶׁנִּמְשְׁלָה לְחֶלֶב בְּשֵׁל מְתִיקוּתָהּ

וְטַהֲרָתָהּ. סִבָּה נוסֶפֶת לֶאֱכִילַת מֵאֲכִילֵי חֶלֶב בְּשָׁבוּעוֹת הִיא שֶׁלֹּאֲחֵר שָׁבְנוּ יִשְׂרָאֵל קִבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה, הֵם לָמְדוּ אֶת דִּינֵי הַכְּשָׁרוֹת וְלָכֵן אָכְלוּ מֵאֲכִילֵי חֶלֶב עַד שֶׁהִכִּינוּ כָּלִים חֲדָשִׁים.

מַגֵּלַת רוּת

מַגֵּלַת רוּת היא אחת מחמשת המגילות בתנ"ך וקוראים אותה בחג השבועות. הספור מתרחש בתקופת השופטים, כאשר נעמי ומשפחתה עזבו את בית לחם בגלל רעב והלכו למואב. לאחר שבעלה ושני בניה מתו, נעמי חזרה לבית לחם עם כלתה רוּת המואביה, שאמרה לה "עמי ועמי ואלהיה אלהי". רוּת הלכה ללקט שבלים בשדה של בעז, קרוב משפחה של נעמי. בעז התרשם מנאמנותה של רוּת ולבסוף התחתן איתה. מנשואיהם נולד עובד, שהיה סבו של דוד המלך. המגילה מלמדת על חסד, נאמנות וקבלת גרים, וקוראים אותה בשבועות כי הארועים התרחשו בעונת הקציר וגם כי רוּת קבלה על עצמה את התורה, בדומה לעם ישראל בחג השבועות.

בְּכוֹרִים

מִצֹּת הַבְּכוֹרִים הִיא מִצְוָה הַקְשׁוּרָה לָאֲדָמָה וּלְחֻקְלָאוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הַחֻקְלָאִים
הָיוּ מְבִיאִים אֶת רֵאשִׁית פְּרֵי הָאֲדָמָה לְבֵיֶת הַמִּקְדָּשׁ בִּירוּשָׁלַיִם כְּהַבְעַת תּוֹדָה
ל־ה' עַל הַיְּבוּל. הָיוּ קוֹשְׁרִים חוּט אָדָם סָבִיב הַפְּרוֹת הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁהַבְּשִׁילוֹ, אוֹסְפִים
אוֹתָם בְּסָלִים מְקֻשָּׁטִים, וְעוֹלִים לִירוּשָׁלַיִם בְּתֵהֱלוּכָה חֲגִיגִית מְלֹאָה בְּנִגִּינָה וְשִׁירָה.
בְּהִגִּיעָם לַמִּקְדָּשׁ, מָסְרוּ אֶת הַבְּכוֹרִים לַכֹּהֵן. חַג הַשְּׁבוּעוֹת נִקְרָא גַם "חַג הַבְּכוֹרִים"

כִּי הוּא חָל בְּעוֹנָה שְׂבֵה מִתְחִילִים לְהַבְשִׁיל הַפְּרוֹת,
וְהָיָה זְמַן מְרֻכָּזִי לַהֲבֹאת בְּכוֹרִים לַמִּקְדָּשׁ. גַּם הַיּוֹם בִּקְבוּצִים
וּבְמוֹשְׁבֵי רַבִּים נֶהוּג לַחֲגֹג אֶת חַג הַשְּׁבוּעוֹת עִם טְקֵסִי
בְּכוֹרִים הַמְּצִיגִים אֶת תּוֹצֵרֶת הָאֲדָמָה הַמְּקוֹמִית.

הַר סִינִי

הַר סִינִי הוּא הַמָּקוֹם שֶׁבּוּ קָבַל עִם יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה, וְזֶהוּ הָאֲרוֹעַ הַמְּרֻכָּזִי הַמִּצֵּין
בַּחֹג הַשָּׁבוּעוֹת. אַחֲרֵי יְצִיאַת מִצְרַיִם הִגִּיעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַר סִינִי, שָׁם הִתְרַחֵשׁ מַעֲמַד
מִתֵּן תּוֹרָה בּוֹ נִתְּנוּ עֲשֻׁרֵּת הַדְּבָרוֹת. הָהָר הִתְכַּסָּה בְּעָנָן כָּבֵד, הָיוּ קוֹלוֹת שׁוֹפָר,
בְּרָקִים וְרַעְמִים, וְהָאֲרוֹעַ הָיָה מְלֻוֶּה בְּהִתְגַּלּוּת אֱלֹהִית מְרֻשְׁמָה. בַּחֹג הַשָּׁבוּעוֹת
מִצִּיֵּגִים אֶת כְּרִיתַת הַבְּרִית בֵּין עַם יִשְׂרָאֵל לָאֱלֹהִים שֶׁהִתְרַחֵשָׁה בְּהַר סִינִי. הָהָר הָיָה
מְכֻסָּה בִּירֶק וּפְרָחִים בְּעֵת מִתֵּן תּוֹרָה, וְזֶה הַמָּקוֹר לַמִּנְהָג לְקַשׁוֹט
בְּתֵי הַכִּנְסֹת וְהַבְּתִים בִּירֶק בַּחֹג הַשָּׁבוּעוֹת. גַּם הַמִּנְהָג לִלְמַד
תּוֹרָה כָּל הַלַּיְלָה בְּלִיל שָׁבוּעוֹת נֹעֵד לְהַזְכִּיר אֶת הַהֲכָנוֹת
שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל לְקִרְאַת מַעֲמַד הַר סִינִי.

